

Sygn. akt VII U 1456/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 04 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy L. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania L. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 maja 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala L. J. prawo do emerytury od dnia 14 maja 2014 roku.

VII U 1456/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.05.2014r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L., odmówił L. J. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z uzasadnienia tej decyzji wynika, że wnioskodawca, na dzień 01.01.

1999 r., nie udowodnił żadnego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, bądź w szczególnym charakterze, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uznał w tym zakresie okresów pracy wnioskodawcy od dnia 01.06.1978r. do dnia 30.06.1996r. w Gminnej Spółdzielni (...) w W. na stanowisku piekarza piecowego, kierownika piekarni.

W odwołaniu od powyższej wnioskodawca, wskazał, że w spornym okresie pracował jako piekarz piecowy, zaś obowiązki kierownika piekarni wykonywał po zakończonej pracy, co potwierdzić może zeznaniami świadków (k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 7-8).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się (...), nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz na dzień 01.01.1999 r. osiągnął sumaryczny staż ubezpieczeniowy, wynoszący 27 lat, 11 miesięcy i 22 dni. Wniosek o emeryturę złożył w dniu (...) r. (niesporne).

Wnioskodawca został zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w W. na stanowisku kierownika piekarni od 1.06.1978 roku.

W piekarni, której kierownikiem był wnioskodawca pracowało średnio 9 piekarzy i sprzątaczką. Praca odbywała się na zmiany. Wnioskodawca wykonywał pracę piekarza piecowego i dodatkowo wykonywał czynności kierownika piekarni. Czynności kierownika wykonywał przed rozpoczęciem i po zakończeniu zmiany. Do obowiązków wnioskodawcy jako kierownika piekarni należał nadzór nad pracą piekarzy, rozliczanie zużytych materiałów, ich zamawianie, wydawanie pieczywa, wydawanie materiałów do wypieku. Wnioskodawca otrzymywał dodatek szkodliwy. Na zmianie wypiekano 800 chlebów i 1.300 bułek oraz placki. Wnioskodawca aby wykonać czynności związane z dokumentacją piekarni przychodził wcześniej do pracy i pracował ponad 8 godzin (wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k.24-24, k.35 , zeznania świadków B. W. k. 31, A. W. k.32, akta osobowe wnioskodawcy k.21)

Wnioskodawca otrzymał od pracodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazano iż wykonywał prace na stanowisku piekarza piecowego (świadectwo akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, a także zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu spornego zatrudnienia nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia tam wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tym samym zakładzie były zgodne z powołanymi dokumentami. Ich relacje wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu. W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako piekarz piecowy oraz wykonywał nadzór na innymi piekarzami od dnia 01.06.1978r. do dnia 30.06.1996r. w Gminnej Spółdzielni (...) w W..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 tej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1998 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl art. 32 ust. 2 powołanej ustawy za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z kolei na gruncie ust. 4 tego artykułu przesłankę wieku oraz rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których wskazanej kategorii osób przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, którymi w tym przypadku są – w myśl art. 195 w zw. z art. 194 ustawy – przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm., dalej: „rozporządzenie”). Rozporządzenie to stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które są wymienione w jego przepisach oraz w załączonych do niego wykazach.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu wskazuje, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę piekarza piecowego oraz pracę, polegającą na dozorcze piekarzy piecowych pracujących przy wypieku pieczywa.

Czynności związane z wypiekiem pieczywa przez wnioskodawcę oraz związane dozorem były wykonywane w piekarni, gdzie jako jedyne funkcjonowały stanowiska piekarzy piecowych. Prace te są kwalifikowane, jako wykonywane w szczególnych warunkach, albowiem zostały wskazane w wykazu A, dziale X, poz. 11 załączonego do powołanego rozporządzenia. Bezpośrednio podległe wnioskodawcy w spornych okresach stanowiska piekarzy piecowych wymienione są również w załączniku do uchwały Zarządu Głównego CZSR z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy spółdzielczości rolniczej. Przedmiotowe zatrudnienie wnioskodawcy było również wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca na stanowisku kierownika piekarni, poza wypiekiem pieczywa, posiadał obowiązki związane z kierowaniem piekarnią, jednak charakter tych zadań był immanentnie związany z zapewnieniem prawidłowego toku produkcji pieczywa, którą wnioskodawca bezpośrednio nadzorował a także sam wykonywał.

Reasumując, w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę związaną z wypiekiem pieczywa oraz dozór nad czynnościami wymienionymi w wykazie, w odniesieniu do pracowników zajmujących się tymi pracami. Jest to zatrudnienie kwalifikowane jako wykonywane w szczególnych warunkach z dz. XIV, poz. 24 wykazu A, załączonego do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Okres w którym wnioskodawca wykonywał powyższe zatrudnienie wynosi łącznie ponad 15 lat.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy we wskazanym charakterze.

Wnioskodawca osiągnął więc przepisany prawem staż pracy w szczególnych warunkach, a skoro osiągnięcie przez niego pozostałych przesłanek do nabycia emerytury z art. 184 powołanej ustawy było bezsporne (niekwestionowane przez organ rentowy), to zasadna stała się zmiana zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie wnioskodawcy prawa do przedmiotowego świadczenia od dnia spełnienia ostatniej z tych przesłanek – tj. osiągnięcia obniżonego wieku emerytalnego 60 lat w dniu (...) (art. 100 ust. 1 powołanej ustawy).

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono, jak w wyroku.